

for at lave det, vi gør. Vi ved ikke engang endnu, om det har fremmet processen, at de har fået den lovgivning i Norge, eller hvordan de rent faktisk håndhæver den. Det er noget af det, vi også skal have at vide, og jeg mener, at vi ved den høring, hvor fru Pia Kjærsgaard også var til stede, fik meget klar besked om, at metoderne ikke nødvendigvis udelukkende skulle være en skrappere lovgivning, men at der også skulle skabes en bedre forståelse for problemet, for det er faktisk en meget vigtig side af sagen.

Det er forbudt i Danmark, og det skal være forbudt i Danmark, og det skal vi holde fast ved, og jeg mener selvfølgelig også, at man skal fremme alt, hvad man kan, med fornuftig lovgivning, men det er bare ikke dér, tyngden ligger.

Jeg synes, det oplæg, som ministeren har givet os her i dag, har været løfterigt; jeg synes, det er en god måde at gøre det på. Og medmindre man er ude på at markere noget andet end en interesse for de somaliske piger – det har jeg godt nok ikke hørt – men hvis det er af interesse for de somaliske piger og piger i en lignende situation – det er jo især i Somalia, det foregår på den måde og med den gruppe – er det en vigtig måde at gøre det på.

SF støtter i høj grad ministerens initiativ, men jeg vil lige stille ministeren et spørgsmål: Er det faktisk ikke allerede i dag formelt ulovligt i Somalia?

Det er jo simpelt hen sådan, at mange af disse lande jo, jeg havde nær sagt til ære for os, vedtager lovgivning, men at det ikke har noget at gøre med den faktiske virkelighed. Det har jeg altså en mistanke om. Det kan ikke nytte noget at spørge ovre i embedsmandslogen, for dér ved de det heller ikke, men jeg tror faktisk, at det allerede er sådan. Det ville i hvert fald ikke undre mig – skal vi ikke sige det sådan? – hvis det faktisk var ulovligt dér, selv om det bliver praktiseret.

Det siger jo også noget om, at lovgivning ikke kan udrette ret meget, hvis ikke der er forståelse for den og opbakning bag den. Det kunne også være en melding om det. Tænk, hvis man sagde: Bare lovene er i orden! For kriminalitet er også forbudt i Danmark, men det er altså ikke ensbetydende med, at vi har fået den stoppet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 112:

Forslag til folketingsbeslutning om liberalisering af adoptionslovgivningen.

Af Jan Kópke Christensen (FP) m.fl.
(Fremsat 19/3 96).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Beslutningsforslaget fra Fremskridtspartiet pålægger regeringen inden udgangen af 1996 at ændre adoptionslovgivningen. Hensigten skulle være at liberalisere de gældende adoptionsregler.

Særlig foreslås det, at bestemmelserne om aldersforskellen mellem adoptanterne og adoptivbarnet og bestemmelserne om, hvor mange børn der kan adopteres af samme familie, gøres smidigere.

Det foreslås også, at adoptivforældres indflydelse i forbindelse med godkendelse af adoptivbarnet styrkes.

Jeg er ikke uenig i, at der kan være behov for at tage adoptionsområdet op til overvejelse. Derfor nedsatte jeg også sidste efterår et udvalg til netop at se på adoptionslovgivningen.

Adoptionsudvalget skal i første omgang koncentrere sig om at udarbejde forslag til ændring af adoptionsloven og de administrative regler på området med henblik på, at Danmark kan ratificere en konvention om internationale adoptioner. Jeg har bedt udvalget om, så vidt det er muligt, at afgive betænkning om disse

spørgsmål inden den 1. september 1996, altså i år.

Udvalget kan også fremsætte forslag til andre ændringer af adoptionsloven og de administrative regler på området. Jeg har særlig bedt udvalget om at overveje, om der er behov for at ændre de gældende regler om aldersforskellen mellem et adoptivbarn og adoptanterne, således at disse regler bliver mere fleksible.

Også de øvrige spørgsmål, der er indeholdt i beslutningsforslaget, vil blive behandlet af udvalget, og udvalget vil også behandle andre spørgsmål inden for adoptionsområdet, herunder hele spørgsmålet om godkendelsesproceduren og den praksis, der følges rundt omkring med hensyn til godkendelse af adoptanter, og spørgsmålet om godkendelse af enlige som adoptanter og om registrerede partners muligheder for at få tilladelse til de såkaldte stedbørnsadoptioner vil også blive behandlet i udvalget.

Jeg mener, det må være rimeligt, at adoptionsudvalget nu får mulighed for at overveje de forskellige problemstillinger på adoptionsområdet og komme med sin indstilling, før der tages stilling til en eventuel ændring af lovgivningen og de administrative procedurer.

På den baggrund kan jeg ikke støtte beslutningsforslaget. Jeg er altså interesseret i, at vi får set på reglerne og får dem liberaliseret, men jeg synes også, at det skal foregå på et forsvarligt grundlag.

Lissa Mathiasen (S):

Vi har i Socialdemokratiet gennem de senere årrække været temmelig optaget af, hvordan vores adoptionslovgivning ser ud, og hvordan den rent faktisk fungerer i praksis, det være sig med hensyn til godkendelsesproceduren, hvor vi desværre kunne konstatere, at der rundt om i amterne har været en forskelligartethed med hensyn til, hvem der har kunnet blive godkendt, og det være sig i forhold til det økonomiske, hvor vi gentagne gange har måttet notere os, at det for nogle mennesker har været meget svært at få mulighed for at adoptere, fordi det har været meget dyrt, i hvert fald dyrere, end de havde råd til.

Vi har også måttet notere os, at der har været diskussioner om mulighederne for at få lov til at adoptere flere børn.

Der har også været diskussioner om den tilladte aldersforskel mellem adoptanterne og adoptivbarnet, og de diskussioner har jo i høj grad været rejst i forbindelse med de diskussio-

ner om kunstig befrugtning, vi har haft herinde, og hvor det har været drøftet meget.

Vi har også været optaget af diskussioner om at styrke indflydelsen fra adoptivforældrene i forbindelse med adoption.

Alle disse ting er mundet ud i, at vi har bakket arbejdet i det udvalg, som justitsministeren nedsatte sidste sommer, og som netop er nævnt her fra talerstolen, meget kraftigt op, et udvalgsarbejde, som på den ene side lægger op til at få reduceret konventionen, men som altså på den anden side lægger op til, at vi skal kigge mere generelt på en mulig justering, endda på flere områder, af vores adoptionslovgivning herhjemme.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi fra Socialdemokratiets side så meget mere har undret os over, at man nu fremsætter dette forslag fra Fremskridtspartiet side, eftersom justitsministeren sidste sommer nedsatte det udvalg, og vi ved, at der kommer en rapport fra udvalget; det er jo også noget, der har været kendt i Retsudvalget.

Jeg ved ikke, om det skyldes, at man fra Fremskridtspartiets side ikke har været opmærksom på, at der rent faktisk er nedsat et udvalg, for ellers føler vi, at det er lidt utidigt at komme med forslaget på nuværende tidspunkt, eftersom der som en naturlig følge af, at der er et udvalgsarbejde i gang, efterfølgende vil komme en rapport, som vi selvfølgelig skal forholde os til.

Dermed være også sagt, at vi mener, at der er behov for at få kigget på adoptionsreglerne, men at vi synes, det er naturligt at vente, til udvalgsarbejdet er færdigt, og at vi derfor ikke kan støtte det beslutningsforslag, som er fremsat her.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er rigtigt, at der er nedsat et udvalg, men kunne den socialdemokratiske ordfører så ikke prøve at fortælle Folketinget, hvor mange møder der har været holdt i det pågældende udvalg, og hvor langt det er nået med sit udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu er det jo ikke sådan, at vi i Retsudvalget har fået en hilsen med besked om, hvor mange møder der har været holdt – det burde hr. Tom Behnke jo også være vidende om – og vi plejer

faktisk ikke at gå fundere over eller følge med i, hvor mange udvalgs møder der bliver holdt.

Det, vi har været optaget af at få at vide, er, at udvalgsarbejdet er blevet igangsat, og vi har først og fremmest været optaget af, at man forventer, at første del af rapporten er færdig pr. 1. september 1996, og at der umiddelbart derefter vil komme et bud på, hvordan den øvrige del burde se ud set med udvalgets øjne.

Det er det, vi har syntes skulle ligge til grund for, at vi rent faktisk kommer i gang med en drøftelse af disse ting. Og som jeg understreger, har vi været optaget af, at man er kommet i gang med den drøftelse, for vi mener faktisk, der er en hel række spørgsmålstejn, som man med god grund kan sætte ved de adoptionsregler, vi har i dag.

Formanden:

Så er der pludselig tre supplerende korte bemærkninger: først fru Margrete Auken, så hr. Jan Kørpe Christensen og så hr. Tom Behnke.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Der er ikke noget kriminelt i at spørge, om et udvalg er begyndt at fungere, og på det tidspunkt, hvor vi havde L 200, lovforslaget om kunstig befrugtning, til behandling, mener jeg, at jeg var informeret om, at udvalget overhovedet ikke var trådt sammen. Der er ikke noget galt i, at vi en gang imellem siger: Vågn nu op! Verden er i gang. Jeg synes, det er helt fair, at vi fra Folketingets side siger, at nu vil vi faktisk gerne have at der sker noget.

Men der altså genstridige gemytter. Jeg siger ikke, at det er derfor. Jeg kender ikke grunden til, at det har taget så lang tid. Vi har nu talt om det udvalg i snart et år, og jeg kender som sagt ikke grunden til, at der ikke er sket noget, men jeg går ud fra, at ministeren eller den socialdemokratiske ordfører, eller hvem det nu bliver, kan forklare, hvorfor der ikke er sket noget.

Der kan jo være helt gode grunde til det, men jeg går da ud fra, at alle parter, inklusive Socialdemokratiet og bestemt også det udvalg, der skal arbejde med det, må være meget taknemlige for at få politiske tilkendegivelser om, i hvilken retning vi gerne ser dette her gå, og derfor synes jeg, at tværtimod at være lidt småmopset på forslagsstillerne, skal man da glæde sig over, at vi får lejlighed til at få disse tilkendegivelser nu, idet vi faktisk ikke har haft andre end dem, vi havde under L 200-debatten. Jeg er

meget glad for, at vi har fået dette frem nu, for vi har brug for, at det bliver koblet sammen, som alle sagde den dag, vi havde første behandling af L 200.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Først vil jeg takke fru Margrete Auken. Det er ikke så ofte vi er enige, men på dette område forstår jeg at vi er enige, og jeg er ikke bare lidt, men meget forundret over fru Lissa Mathiasens udtalelser herfra, for som fru Margrete Auken sagde, var de lidt småmopsede. Det vil jeg også nøjes med at sige at de var. Man kunne måske bruge stærkere udtryk, men det er der ingen grund til.

Man hænger sig jo ofte i petitesser i forbindelse med de forskellige beslutningsforslag for ligesom at komme med gode undskyldninger for ikke at støtte dem, og nu kan jeg så høre, at justitsministeren ikke mener, at ordføreren for Socialdemokratiet skal gå i clinch med Fremskridtspartiet, og det er måske, fordi man vitterlig har dårlig samvittighed her, fordi man faktisk er hundrede procent enig i det, der står i beslutningsforslaget. Det må bare ikke hedde sig, at Fremskridtspartiet får noget igennem her i salen, og det er jo en tydelig dokumentation af, at det ene og alene er taktik.

Med hensyn til det taktiske må jeg trods alt sige, at vi hælder os meget mere til de venstreorienterede partier her, f.eks. Enhedslisten, som gang på gang har dokumenteret, at den ikke ser på, hvilke partier beslutningsforslagene eller lovforslagene kommer fra, men netop ser på indholdet i forslagene. Det er saglighed, og det har Fremskridtspartiet også gjort gang på gang, for vi ser ikke på, om det er et forslag fra Socialdemokratiet eller det er et forslag fra Venstre eller De Konservative; vi ser naturligvis på, hvad indholdet i det pågældende lovforslag eller beslutningsforslag er.

Og jeg er meget, meget ked af, at Socialdemokratiets ordfører absolut ikke kan finde noget, der er utilfredsstillende i beslutningsforslaget, men bare er forundret over, at det kommer nu, efter at ministeren sidste sommer har nedsat et udvalg, der skal gennemarbejde det her. Jeg troede dog, at ordføreren for Socialdemokratiet så havde sat sig så meget ind i det, at hun vidste, om udvalget i det hele taget har været samlet, men det har hun åbenbart ikke sat sig ind i.

Har det været samlet én gang eller to gange, eller har det i det hele taget været samlet? Under

lovforslag nr. L 200 tror jeg endnu ikke det var samlet, så det bliver et meget langsomt udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg synes, det var et helt rimeligt spørgsmål at stille til den socialdemokratiske ordfører, fru Lissa Mathiasen, i og med at hele Socialdemokratiets argumentation imod at støtte forslaget gik ud på, at der er nedsat et udvalg. Når det er det eneste argument imod forslaget, må man vel kunne forlange, at den socialdemokratiske ordfører som minimum har sat sig ind i, hvad udvalget laver, og hvor mange møder det har holdt.

Men nuvel, den socialdemokratiske ordfører skal være undskyldt; hun kan ikke nå at indhente alle oplysninger. Men vi kan jo så lade spørgsmålet gå videre til justitsministeren: Hvor mange møder har der været holdt i det pågældende udvalg?

Hvis jeg har ret, er der ikke holdt nogen møder endnu, men skulle der være holdt et enkelt møde eller to, er det i hvert fald for så kort tid siden, at ministeren også kan oplyse datoerne for, hvornår udvalget har holdt møder.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Der skal ikke brede sig nogen mystik om det her. Jeg har i februar måned i et svar på et spørgsmål fra Folketinget oplyst Folketinget om, hvordan det forholder sig, og det skal jeg gerne gentage her:

Udvalget er nedsat i oktober måned 1995. Det skal gennemgå Haagkonventionen og se på, hvad der er nødvendigt for, at Danmark kan ratificere adoptionskonventionen, og det skal udvalget afgive betænkning om inden den 1. september 1996.

Højesteretsdommer Mogens Hornslet, der er formand for udvalget, har oplyst, at han efter aftale med udvalgsmedlemmerne har tilrettelagt arbejdet sådan, at man foretager en total gennemgang af lovteksterne i konventionsudkastet og af de danske lovtekster og andre regler og laver en – hvad kan man sige? – mappe om det. Og så holder man en møderække, når hele det juridiske materiale er gennemtrawlet, sådan at man ikke holder udvalgs møder om detailspørgsmål, men har gennemgået det juridiske i sekretariatet og med dem, der arbejder med det. Derefter holder man i maj og juni måned i år en møderække, hvor man så vil gøre arbejdet færdigt, så vi kan få det den 1. september.

Det er oplyst over for Folketinget i et spørgsmål i februar måned, så det er der altså ikke noget hemmeligt ved.

Udvalget har altså valgt den arbejdsform at foretage en sekretariats- og ekspertgennemgang af al lovgivning på forhånd og stille spørgsmålene op og så holde en møderække, når dette udredningsarbejde er gennemført, og den møderække er planlagt til maj og juni måned, og adoptionsforeningerne, som alle tre sidder med i udvalget, har været med til at aftale denne arbejdsfacon. Den har jeg ikke blandet mig i. Det, jeg har blandet mig i, er, at jeg vil have resultatet frem så betids, at det kan indgå i Folketingets arbejde til næste år. Det er i øvrigt det samme, beslutningsforslaget siger.

Af hensyn til Folketingets formand og Præsidediet må regeringen jo på nuværende tidspunkt ikke engang fremsætte et lovforslag af en sådan karakter, at det skal vedtages. Det har vi jo lovet Folketinget, så beslutningsforslaget ændrer jo ikke på dét.

Det, der er afgørende for mig, er, at udvalget som lovet er færdigt med den tunge del af arbejdet den 1. september, og så kan alle andre spørgsmål indgå i det, der foreligger på det tidspunkt, og de tre adoptionsorganisationer sidder med i udvalget og kan deltage i debatten.

Jeg tror, vi også her har et fælles mål, men vi har måske en lidt forskellig arbejdsmetode, alt efter om vi sidder med det lovgivningsmæssige og det administrative ansvar eller vi bare tager politiske initiativer, der skal udmøntes i noget godt sagligt arbejde bagefter. Det kan godt falde sammen, men det tager altså også tid at lave det grundige arbejde.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg har undret mig meget over den reaktion, der kom, for når jeg før gav udtryk for min undren, så var det hverken af mopsethed eller af surhed, så var det egentlig, fordi jeg synes, vi har fået så meget materiale i Retsudvalget, og fordi der ikke er stillet ret mange supplerende spørgsmål, og det må vel være udtryk for, at de øvrige udvalgsmedlemmer åbenbart ikke havde behov for at tilkendegive så meget mere. Det var også det, jeg tilkendegav i første omgang, men det, der undrede mig, var bare, at man kommer med forslaget.

Ydermere vil jeg sige, at min undren bliver ikke mindre af, at Fremskridtspartiet nu tilkendegiver, at man var klar over, at der kommer en

rapport til efteråret. Så undrer jeg mig så meget desto mere!

Og når ikke det er af uvidenhed, så ligner det måske mest af alt populisme, at man så nu kommer og siger, at nu skal vi have denne sag drøftet – når vi alle sammen ved, at på nuværende tidspunkt har vi altså mest brug for at afvente en rapport og at få seriositeten med. Det var derfor, jeg sagde, at vi ikke på nuværende tidspunkt kan eller vil gå ind i en dybtgående drøftelse af det her. Vi har brug for at få udvalgsrapporten, og vi har brug for at få en større viden.

Jeg synes også, det kunne være interessant at få en bunke viden om, hvordan det ser ud andre steder end herhjemme, steder, hvor man har en del erfaringer med andre former for godkendelsesprocedurer, betaling m.v. Lad os få nogle af de ting frem! Så synes jeg til gengæld der er behov for at få en seriøs debat her.

Så min reaktion gik på, at jeg syntes, det var lidt for meget populisme at komme med det nu hej midt i det hele, når man gennem en temmelig lang periode har haft mulighed for i Retsudvalget at stille de spørgsmål og komme med disse tilkendegivelser, hvis man havde noget, man godt ville have suppleret undersøgelsen med.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Jeg skal understrege, at det intet har med populisme at gøre – det er til den socialdemokratiske ordfører – og jeg forstår ikke, at man fortsætter i den dér dur med, at det skyldes uvidenhed eller, som jeg lige nævnte, populisme. Det har intet med sagen at gøre. Det handler ene og alene om, at når man ved, hvilke problemer der er for de forældre, der gerne vil adoptere børn, så er det noget, der efter Fremskridtspartiets opfattelse skal arbejdes meget hurtigt på. Normalt plejer man jo at nedsætte hurtigtarbejdende udvalg, men jeg må nok sige, at dette udvalg er kendetegnet ved det stik modsatte. Men man mener åbenbart ikke, at der er så meget, der skal gøres, eller så mange, der skal hjælpes her.

Vi er af den opfattelse, at det er på høje tid, at det nedsatte udvalg bliver effektivt – især fordi vi fra omgangskredsen kender de problemer, som de stakkels forældre, der ikke kan adoptere børn, står over for, og ikke mindst de stakkels børn, der gerne skulle adopteres, f.eks. fra udlandet.

Man kunne jo fint fra Socialdemokratiets side have sagt, at man ikke kan nå at fremsætte et

lovforslag i 1996, men at man er enig med Fremskridtspartiet i indholdet, og at man kan tilslutte sig forslaget, for under udvalgsbehandlingen skal man bare have 1996 ændret til f.eks. 1997 – det kan være før sommeren 1997, eller hvad man nu kan finde på fra Socialdemokratiets side – men der er ingen grund til at feje noget af bordet, hvis man i bund og grund er enig med Fremskridtspartiet, hvilket man åbenbart er med hensyn til dette forslag.

Det har nok endnu en gang noget med den berømte berøringsangst fra Socialdemokratiets side at gøre, og jeg appellerer bare til regeringen og Socialdemokratiet om at gøre den videre debat lidt mere saglig og at forholde sig til forslagens indhold. Det er det, det handler om.

Inge Dahl-Sørensen (V):

I Venstre er vi positive over for forslaget om at liberalisere adoptionslovgivningen. Vores nuværende regler er alt for bureaukratiske og rammer en gruppe mennesker hårdt, hvilket ikke er rimeligt.

I bemærkningerne til forslaget fremhæves debatten om L 200 vedrørende kunstig befrugtning som begrundelse for forslaget, og jeg er helt enig med Fremskridtspartiet i, at L 200 giver anledning til eftertanke.

Vi har i Danmark en lang række par, der gerne vil have et barn, men ikke kan få det. Derfor skal de enten gennemgå en række indgreb, som er særdeles ubehagelige, og som i øvrigt koster samfundet frygtelig mange penge. Mange har ikke engang mulighed for at gennemgå denne behandling, fordi de falder for et eller flere kriterier. Ofte er det aldersgrænsen, der er problemet, hvilket jo ikke er så sært, da de fleste har brugt mange år på at få et barn ad naturens vej.

På den anden side er der overalt i verden en masse børn, der savner forældre, og der er børn, der ofte bor under ringe forhold på børnehjem, og som vokser op uden den nødvendige kærlighed. Så når vi har mange par, der gerne vil have et barn, og mange børn, der alvorligt trænger til forældre, er det kun rimeligt og socialt rigtigt at slå disse behov sammen.

Desværre går det i dag på grund af en alt for restriktiv lovgivning rigtig dårligt med adoption: Som forældre må man ikke være for gammel, man må ikke have mere end to børn, og éns fysik skal bestemt høre til de bedre. For børnene gælder noget lignende, hvilket om muligt er endnu mere oprørende.

Det er på tide, at vi får gennemført en liberalisering af adoptionslovgivningen, og i Venstre er vi bestemt positive over for yderligere liberaliseringer. Hvis der under udvalgsarbejdet skulle fremkomme forslag til yderligere liberaliseringer fra f.eks. Landsforeningen Adoption og Samfund, håber vi at kunne finde flertal for disse, og at de så medtages i forslaget.

Bendt Bendtsen (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi positive over for en liberalisering af adoptionslovgivningen. Og uden at blande os i debatten om, hvorvidt det er rimeligt at fremsætte et forslag nu, må vi da sige, at det jo så kan betyde, at der kommer mere gang i sagen.

Forslaget går ud på en smidiggørelse af reglerne om aldersforskellen og om, hvor mange børn der kan adopteres af den samme familie, og en styrkelse af adoptivforældrenes indflydelse i forbindelse med godkendelse af et adoptivbarn, og det synes vi er fornuftige tiltag, som vi kan støtte fra konservativ side.

Det er rigtigt, at vi under debatten om kunstig befrugtning gav udtryk for, at man burde se nærmere på reglerne på det her område, for vi er selvfølgelig klar over, at det ikke er nogen rutinesag at skaffe et barn et nyt sæt forældre, og selvfølgelig skal det offentlige vægte den opgave alvorligt, men man skal passe på, at man ikke kvæler lysten til at adoptere. Rent menneskeligt må jeg sige, at vi hellere vil lempe reglerne på dette område end gå med til, at man forsker i kunstig befrugtning i det uendelige.

I hele denne diskussion må vi også huske på, at de børn, der adopteres, kommer fra meget dårlige kår og har meget dårlige fremtidsudsigter.

I lyset af dette er det helt urimeligt, at man hindrer adoption med masser af bureaukrati, tekniske regler og godkendelsesprocedurer. Vi har den holdning, at det er en for lang og besværlig vej at komme igennem på dette område.

Til sidst vil vi også gøre opmærksom på, at man ved en lempelse af adoptionslovgivningen bør se på den ujævne praksis, der har udviklet sig i de amtslige samråds administration, og på, hvorvidt adoptionsnævnet er tilbøjeligt til at fremme en ensartet praksis. Det lyder urimeligt, at det kan være afhængigt af, hvilket amt man bor i, om man kan få en adoptionstilladelse. Afslagsprocenterne afviger simpelt hen for meget.

Samlet må vi sige, at der er mange grunde til at lempe adoptionslovgivningen, og som sagt er vi positive, og så håber vi, at forslaget i dag har udmøntet sig i, at der kommer gang i det nedsatte udvalg.

Margrete Auken (SF):

Jeg synes, jeg igennem det, som både ministeren og den socialdemokratiske ordfører sagde, kunne høre, at man selvfølgelig var glad for, at der var kommet liv i en debat, som vi har trængt til i mange, mange år.

Sagen er jo, at debatten har stået i stampe i mange år, og sagen er, at det har været noget underlig fordækt noget, som det har været vanskeligt at have med at gøre. De mennesker, der har været involverede i adoptioner, har også været forholdsvis maste, fordi de skulle gå så stille med dørene, mens sagerne stod på, for de kunne risikere at blive udsat for den ene eller den anden mærkværdige og vilkårlige behandling, synes vi jo tit.

Da Adoption og Samfund sidste år kom med sin bog, hvori der er en stribe succeshistorier om disse adoptioner, hvor det påvises, at når de omsider er lykkedes, er det også gået godt i forhold til så meget andet, vi ser i vores samfund, og hvori der faktisk også var nogle konstruktive forslag, var det et kolossalt løft i den offentlige debat om, hvad det er, der trænges til.

Og noget af det, jeg sådan set vil kritisere Fremskridtspartiet lidt for – som vi jo ellers støtter, for vi støtter jo intentionerne i forslaget – er, at man ikke også har taget de problemer med, som Adoption og Samfund gør opmærksom på, nemlig for det første, at man kunne nå frem til nogle andre procedurer – f.eks. at der burde være nogle kriterier, som er meget mere formelle, end de er i dag, hvor det er alt for skønspræget – og for det andet, at man bør sørge for at forberede vordende forældre meget, meget grundigt, inden de skal adoptere, så de er klar over, hvad det er, de går ind til, f.eks. via seminarer og andre former for forberedelse. Den type forslag fra en så erfaren organisation som Adoption og Samfund synes jeg det havde været godt om Fremskridtspartiet havde taget med i sit forslag.

Derudover vil jeg også besvære mig lidt over, at hele økonomidelen ikke er med, idet en af de store hindringer for adoptioner er, at man simpelt hen skal være så stinkende fuld af penge for at have råd til at adoptere. Der er noget barokt i, at folk siger: Vi har ikke råd til at adoptere, så vi

er nødt til at gå ind i en behandling for kunstig befrugtning i stedet for. Man hører altså, at der er nogle, der må gøre det på den måde. Derfor synes jeg, økonomiproblemet burde være taget op.

Det er ikke noget nemt problem, og jeg har ikke uden videre et svar på, hvad vi gør ved det, ud over det, der er lovet om, at man under udvalgsarbejdet får kulegravet adoptionsorganisationernes forvaltning af økonomien, og hvordan systemet fungerer.

Men derudover bliver vi jo nødt til at komme med nogle forslag til, hvordan vi kan gøre det økonomisk lettere, uden at vi bare hælder pengene direkte i et nedløbsrør ind i disse organisationer eller videre ud i de lande, som skal være donorlandene, og som man en gang imellem kan få en mistanke om har fungeret efter det system. Jeg kan ikke sige, om det er rigtigt, men det var jo mærkeligt, at sidste gang vi forhøjede tilskuddet til adoptivfamilier, røg priserne jo op i næsten samme takt, som vi forhøjede det. Så det er klart, at vi må kigge lidt mere på det.

Jeg er meget glad for, at vi har fået debatten. Jeg synes, det har været et kolossalt løft. Sidste sommer kom der som sagt gang i den, og det er helt relevant, at den er blevet koblet sammen med diskussionen om kunstig befrugtning. Det er klogere at skaffe børn til barnløse forældre, hvis man har børn, der mangler forældre, end at lave alle disse mærkværdigheder, som vi nu sidder og lovgiver om.

Derfor er det også en lykkelig sag, at vi nu kan sende det signal til dette udvalg og til dets sekretariat, at de skal skynde sig lidt.

Det er jo meget godt, at vi den 1. september får en udredning om Haagkonventionen, men derefter kommer jo alt det interessante, og jeg synes, man har været længe om at lave det første arbejde; det må jeg altså stadig væk sige. Jeg synes, det har taget lang tid, og bagefter skal de faktiske ting i det så belyses.

Derfor vil jeg meget gerne støtte Fremskridtspartiets intention om at skubbe på, og jeg synes også, de konkrete ting, Fremskridtspartiet foreslår med hensyn til liberaliseringer, er gode. Det er nogle, som vi i SF vil bakke op.

Der er også andre ting. Vi har f.eks. hele tiden støttet, at registrerede par skal kunne foretage gensidige adoptioner, altså adoptere hinandens børn, og det må også godt komme med.

Men derudover vil jeg da godt medgive ministeren, at der er problemer, som vi ikke har fået

løst, og som det vil være gavnligt at få belyst ordentligt.

Så først og fremmest fart over feltet nu, så der kommer til at ske nogle ting, og så tak til Fremskridtspartiet for forslaget, men jeg var lige ved at sige, at hvis vi så vedtog det, var vi i virkeligheden ikke kommet ret meget længere, for så skal det alligevel laves alt sammen. Derfor kan det jo næsten være det samme at gøre det store nummer ud af, om det bliver vedtaget, om vi får lavet en beretning eller vi får en debat, for det, der står i beslutningsforslaget, er, at vi skal have en lov, og det får vi så her at vide, at det får vi ikke nu.

Så hjertelig til lykke til Fremskridtspartiet, der i en vis forstand løber åbne døre ind, men vi vil bare gerne sikre os, at det her går stærkt, og jeg tror, at det nedsatte udvalg kan være taknemmelig over at få så klare signaler om, hvad det faktisk er, Folketinget gerne ser ske.

Bjørn Elmquist (RV):

Nu gik bålet jo ud, og jeg skal ikke kaste benzin på et udgået bål. De korte bemærkninger efter den socialdemokratiske ordfører var ganske intense, men jeg vil godt på mit partis vegne sige, at vi finder dette forslag til folketingsbeslutning noget løst i fugerne og mærkelig historieløst.

Det tager udgangspunkt i en nylig debat om kunstig befrugtning. Det er da sandt nok, at der dér var en række ordførere, der sagde nogle ting om adoption, men nogle af de punkter, der her tages op, har jo også været til debat inden da, og dette område er om noget præget af enkelt-historier, bevægende menneskelige historier, som kommer til os udefra, f.eks. i pressen, og det reagerer vi så meget forståeligt på.

Diskussionen om, hvor mange børn der kan adopteres af samme familie, havde ikke udgangspunkt i debatten om kunstig befrugtning. Den kom i forbindelse med en rumænsk pige, der skulle sendes tilbage til Rumænien. Hun kunne ikke adopteres af sin familie, fordi de i forvejen havde to børn. Så griber man sig til hovedet og spørger: Hvordan kan det dog være, at vi herinde i Folketinget – jeg ved ikke, hvor mange af os, der var med til det dengang, jeg var det ikke selv – har vedtaget regler, der siger, at der som udgangspunkt kun må være to børn i en familie, der skal adoptere?

Hvis man så går lidt tilbage i historien, finder man jo ud af, at der var et ganske stort flertal i Folketinget, der gik ind for det dengang, fordi

der var en gruopvækkende historie fra det nørrejske om et lægeægteskab, der adopterede det ene barn efter det andet af økonomiske årsager, sådan som jeg husker det sådan uden videre, og det ene barn efter det andet døde simpelt hen. Så reagerede man herinde i Folketinget og vedtog en stramning, men den historie mangler vi totalt i de spalter, der ligger foran os her.

Jeg synes også, at teksten i forslaget til folketingsbeslutning er mærkelig løs. Der står:

»... inden udgangen af 1996 fremsætte de fornødne lovforslag ...« . . . bl.a. . . .«, og så kommer der tre pinde. »Bl.a.« vil sige »alt godt fra havet«, så vi kan sådan set også tage mange andre ting. Der står intet om barnets tarv, og det synes vi dog må være noget af det allervæsentligste – for ikke at sige det væsentligste – udgangspunkt, at når man skal til at revidere adoptionslovgivningen, fastholder man – det håber jeg da også er Fremskridtspartiets udgangspunkt – barnets tarv som det, det hele skal dreje sig om. Men der står intet om barnets tarv hverken i teksten eller i bemærkningerne; det nærmeste, vi kommer, er noget med de skrøbelige børn, og det er også en god betragtning.

Så vi kan ikke uden videre sige ja til at stemme for det her, men vi har hæftet os ved, hvad vi jo også har vidst på forhånd, at der er et udvalgsarbejde i gang. Vi har alle en rem af huden med at kaste os ud i enkeltsager. Det bliver vi nødt til som politikere, for vi kan ikke bare vende enkeltsagerne ryggen. Nogle bliver så kaldt for enkeltsagsakrobater, fordi der er nogle, der mener, at de især tager sig af enkeltsagerne og ikke af ret meget andet. Men vores opgave er dog at bruge alle disse enkeltsager, som vi hører om eller får forelagt, til at danne et mønster.

Det skal tygges grundigt igennem, og det er derfor, vi i mit parti i hvert fald er glade for, at vi har et udvalg, der sidder og tygger disse ting igennem. Der er mange af disse emner, vi i Det Radikale Venstre hverken kan sige ja eller nej til i dag, men vi skal nå frem til en erkendelse, også af de ting, som fru Margrete Auken var inde på. Hvad gør man med de registrerede par? Skal de have lov til at adoptere? Hvad med de enlige? Der bliver nok så svære beslutninger at træffe.

Det gør, at jeg tror, det nok er halsløs gerning at sige, at der skal være lovforslag fremme om det her inden udgangen af indeværende år. Vi håber på, at udvalgsarbejdet kan blive hurtigt

færdigt, men man skal gøre sig klart, at der er tre regeringspartier, som så sammen med justitsministeren skal finde ud af, hvordan de lovforslag skal se ud. Så kan de komme til behandling i Folketinget, og så skal vi have en debat om dem og have dem vedtaget.

Tom Behnke (FP):

Lige for at tage det sidste først. Til hr. Børn Elmquist, så står der jo netop: »... ud fra bl.a. følgende retningslinjer:« Det er, fordi f.eks. fru Margrete Auken havde nogle ønsker om, hvad man i øvrigt kunne tage med ind i det. Det er netop for at lægge op til, at det her er et emne, som kan diskuteres, at vi i Fremskridtspartiet ikke har lagt os præcis fast på, at sådan, sådan og sådan skal det være, og at det i øvrigt ikke er til diskussion. Tag det, som det er, eller lad være.

Men der er en åbning over for, at vi kan finde ud af at få det rettet ind under udvalgsbehandlingen i Retsudvalget.

Vi fik så langt om længe frem, at det er rigtigt, at ministeren har nedsat et udvalg. Der er ikke afholdt nogen møder i det udvalg endnu, og det var jo på den baggrund, at vi i Fremskridtspartiet havde mistet tålmodigheden og på grund af vores utålmodighed fremsatte dette forslag for at få sat lidt skub i processen igen.

Jeg kan så forstå på ministeren, at den tidsfaktor, som forslaget taler om, altså at der inden udgangen af 1996 skal fremsættes lovforslag, også er den tidsfaktor, ministeren arbejder med. Så er vi enige så langt, men det er ikke den vigtigste årsag til, at forslaget er fremsat. Den vigtigste er indholdet i forslaget, nemlig hvad det er, vi ønsker os af fremtidens adoptionslovgivning. Hvordan ønsker vi, den skal se ud? Vi har meldt ud i forslaget her, hvordan vi synes den skal være.

Socialdemokratiets ordfører glimrede ved slet ikke at forholde sig til indholdet i forslaget og ville slet ikke diskutere det. Det er jo egentlig lidt synd, at vi slet ikke kan få at vide, hvad et så stort regeringsparti som Socialdemokratiet egentlig mener om det her. Det ville jo være rart, hvis vi kunne få det lagt på plads, så vi kunne komme hurtigt videre herfra.

Ønsket om at blive forældre er en naturlig følge af at blive voksen og danne par, og det ønske bliver for de fleste opfyldt som en helt selvfølge, men for 10-15 pct. af alle par er det ikke tilfældet. Disse par kan ikke uden videre få børn, men må for at få deres drøm opfyldt

søge alternative veje, og herunder er adoption en mulighed.

Når et par beslutter sig for at ansøge om adoption, starter de på en lang og streng vandrings gennem systemet. Nogle amter indkalder straks ansøgerne til samtale, medens andre amter kan vente i helt op til et år med indkaldelsen til de indledende samtaler, og i værste fald – og det er der eksempler på – går der endnu længere tid end et år. Sideløbende med samtaler, enetaler og hjemmebesøg foretages der en urimelig og unødvendig afklædning af adoptanterne af personlig, økonomisk, psykologisk og helbredsmæssig karakter. Det er ikke rimeligt, for adoptivforældre er stærkt opsat på at gøre deres bedste. De er opsat på at gøre alt for barnets tarv. Deres ønske om at få et barn er så stort, at det i sig selv er en meget, meget væsentlig årsag til, at man allerede dér kan sige, at det barn vil få rimelige og gode kår under opvæksten.

Det er urimeligt, at adoption skal være så restriktiv, som tilfældet er, og at det skal være udmattende for parterne i sagen. Det er selvfølgelig helt i orden, at man laver en form for godkendelse og undersøgelse, men der er ingen grund til, at man er så nidkær og sagsbehandlingen så langstrakt, som tilfældet er i dag. Det undrer os lidt, at når man allerede er blevet godkendt til at kunne adoptere ét barn og ønsker sig at adoptere et mere, skal man møllen igennem en gang til. Det burde være en formsag, når man allerede er godkendt en gang.

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at der ikke bør være nogen lovmæssig, konkret antalsbegrænsning, men at det afhænger af en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, og det samme, når vi taler om begrænsning i alderen. Man skal ikke fastsætte en eller anden tilfældig alder, men lade det være op til en konkret vurdering af det enkelte tilfælde, hvad der er rimeligt eller ikke rimeligt.

Helt galt er det jo, at der i Danmark, så lille et land som Danmark, er så stor forskel på amterne, at et forældrepar, der ikke bliver godkendt i det ene amt, godt kan blive godkendt i et andet amt. Det viser noget om, at der er så stor forskellighed, selv om vi lever i så lille et land som Danmark, at der bør gøres noget ved det.

Fremskridtspartiet mener, at dette problem bør løses hurtigst muligt. Vi mener, at lovgivningen skal liberaliseres væsentligt. Der er forældrepar, som gerne vil have et adoptivbarn, og vi har børn, som gerne vil have nogle adoptivforældre. De to problemer kan man meget hur-

tigt og meget nemt løse ved, at adoptivforældrene får lov til at adoptere børnene, og når det er så nemt, burde vi også gøre det nemt.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten støtter Fremskridtspartiets forslag, og vi mener, det tager fat på nogle vigtige problemer, som kan løses. Men det, der hedder »bl.a.« i forslaget, vil jeg godt uddybe lidt, for vi mener, at hvis beslutningsforslaget skal forstås som en rettesnor eller en opfordring fra Folketinget til regeringen og til det udvalg, som arbejder med henblik på ændring af forholdene på adoptionsområdet, er det for snævert. Men de tre pinde i forslaget støtter vi naturligvis.

Jeg vil nævne nogle andre punkter, som jeg mener skal med. En af de vigtige ting er bl.a. de økonomiske forhold, som skal forbedres for adoptivforældrene, så de omkostninger, der er i forbindelse med hjemtagning af et barn, bliver stillet lig med de omkostninger, andre forældre har. Derfor skal man se på de udgifter, der er til barnet, men også på de udgifter, der kommer oveni på grund af donorlandenes krav om, at forældrene skal opholde sig i det pågældende land i en længere periode. Det betyder, at man mister lønindtægter for to personer og samtidig skal finansiere et ophold på f.eks. 3-8 uger i et andet land. Hertil kommer naturligvis almindelige transportomkostninger.

Desuden skal der en diskussion i gang om det sociale aspekt for almindelige familier i forbindelse med adoption og specielt godkendelse til adoption, herunder også accepten af, at f.eks. arbejdsløse m.v. kan adoptere børn.

Adoptionspraksis er i alt for høj grad baseret på, at det skal være forældre, som økonomisk og socialt i alle situationer vil være i stand til at klare problemerne. Godkendelse af adoptivforældre er reelt en omfattende eksamen, som udbredt til alle forældre ville betyde, at meget få personer her i landet ville få godkendelse som forældre. Men det danske sociale system er netop udbygget med henblik på, at alle bør kunne klare sig, og det er ikke tilfældet i mange af de andre lande, som donorlandene afleverer børn til. Det betyder også, at man som udgangspunkt bør udvikle en langt mere lempelig praksis. Det er naturligvis ikke det samme, som at alle uden videre skal kunne blive adoptivforældre, men det er Enhedslistens indstilling, at vi bør udvikle en lempeligere praksis.

Det er også vigtigt, at der udvikles en langt større ensartethed i amterne. Det er bemærkel-

sesværdigt, at visse amter er, hvad adoptionsforældrene kalder for sorte pletter eller sorte amter, og at der er adskillige eksempler på par, som er blevet afvist i et amt, flytter til et andet amt med en lempeligere praksis og bliver godkendt. Man burde måske anlægge en omvendt bevisførelse, så bevisbyrden for, at de pågældende ikke er egnede som adoptivforældre, pålægges adoptionsnævnene. I dag er det reelt sådan, at det er de kommende forældre, der igennem en omfattende eksamen skal bevise, at de har et afklaret adoptionsmotiv, at de socialt og pædagogisk har overskud, at de er langt mere raske og har bedre forhold end alle andre, og at de er i stand til at klare det her langt bedre, end alle andre ville være.

Men nogle af de ønsker til liberalisering, som jeg kunne have, er måske uden for egentlig dansk kontrol. Der er f.eks. donorlande, som stiller krav om en bestemt varighed af giftermålet og ikke et samliv, som er meget udbredt i Danmark. Det betyder, at barnløse par, som efter flere års forgæves forsøg vælger at starte en adoptionssag, må begynde med at lægge 3-4 år til, inden de kan komme i betragtning, alene fordi de skal være gift så længe.

Derudover burde det være muligt for enlige at adoptere. Danmark er et samfund med en betragtelig del enlige, og nogle enlige barnløse bør have den samme mulighed som par. Men igen kan det tage tid at overbevise donorlandene om, at det er forsvarligt og acceptabelt for børnene. Det er en anden praksis, end man anlægger for de fleste andre lande.

Det er naturligvis også urimeligt, at donorlandene stort set alle stiller krav om det modtagende pars religion. Ofte kræver de endog, at det skal være en kristen religion. Men det er også en proces, som handler om en dialog mellem Danmark og landene og mellem de danske adoptionsorganisationer og landene. Så nogle af de sidste ting, jeg nævner, er måske en proces, som mere handler om en dialog mellem de danske adoptionsforeninger og de pågældende lande.

Men ud over det kan vi gå ret langt, og jeg kan høre, at der i hvert fald er et flertal her i Folketinget, der lægger op til at opfordre regeringen til at gå videre med liberaliseringen på dette område, så det bliver lettere og mere lempeligt at adoptere, og det synes jeg sådan set er en god ting. Man kan mene alt muligt om, hvad udvalget har lavet indtil nu, men dette burde i alt fald være et signal til det udvalg, som er ned-

sat, og til regeringen og ministeren om at sætte lidt mere speed på dette punkt.

Pia Kjærsgaard (DF):

Adoptionslovgivningen bør lempes. Det var en klar konklusion efter Folketingets behandling af sundhedsministerens forslag om kunstig befrugtning. Det er en god ting, for der er ingen tvivl om, at det er en alt for hård proces at skulle gennemgå den eksamen, det er at skulle leve op til kravene for at blive godkendt som adoptivforældre. Mange regler skal følges, f.eks. har der lige været en sag, hvor velfungerende forældre til to adoptivbørn havde fået afslag på ønsket om at adoptere nummer tre. En helt urimelig ting, som man selvfølgelig ikke skal acceptere, og som heller ikke blev accepteret, men desværre først efter at medierne havde vist interesse for sagen. Der er sikkert mange andre ulykkelige mennesker, der sidder rundt omkring og ikke har opnået den samme medieopmærksomhed og derfor bliver nødt til at føje sig efter systemets regler.

Jeg har talt med mennesker, der har været igennem møllen, og der har fra sagsbehandlernes side været fokuseret alt for meget på det negative, om nu folk havde tænkt sig godt nok om, om de nu var egnede, på alle de problemer, der kan opstå, og det kan der jo, når man får børn. I stedet for mener jeg, at de myndigheder, der skal behandle sagen, bør hjælpe og støtte de mennesker, der gerne vil adoptere. Det er faktisk det, man har myndighederne til i et land som Danmark, og noget, vi alt for ofte glemmer.

Rundt omkring på børnehjem er der jo masser af børn, der sidder og venter på et hjem, og det er altså urimeligt, at børn skal leve under kummerlige forhold, fordi reglerne siger, at man højst kan adoptere to børn, at, og det er for skrap, der højst må være 40 år mellem barnet og den ældste af forældrene; helbred, bolig og økonomi er svære sager, som mange gange bliver vurderet meget forskelligt.

Mon ikke langt de fleste, der har taget den store beslutning, ved, hvad det er at skulle adoptere et barn? Mon ikke de har drøftet det så meget, at myndighederne ikke behøver at gøre det sværere, og mon ikke folk godt ved, hvad de går ind til? I mange tilfælde er det jo folk, der har været gennem mislykkede forsøg på at få egne børn og har haft mange tanker om, hvad det indebærer at få børn, der nu søger om at blive adoptivforældre. De må være mindst lige så forberedt som forældre, der får børn ad biologisk vej.

Naturligvis skal reglerne lempes, og jeg vil meget kraftigt opfordre justitsministeren, ligesom andre ordførere har gjort det, til at få sat gang i det udvalg, som åbenbart ikke fungerer. Jeg synes, der er en trist tendens til, at når man godt vil gemme en sag lidt, nedsætter man et udvalg. Man er ikke særlig opsat på fra regeringens side at få gang i det udvalg, som skal arbejde med sagen. Der er ingen tvivl om, at der på mange børnehjem sidder masser af børn, der venter på et hjem, og det er altså helt urimeligt, at man skal diskutere den sag så mange gange, før man kan gøre noget ved den.

Naturligvis støtter Dansk Folkeparti forslaget. Vi ønsker, der skal ske en liberalisering på området og igen en kraftig opfordring til ministeren om at få sat gang i tingene, så vi også via lovgivningen kan liberalisere.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Først vil jeg sige tak for en trods alt saglig debat om Fremskridtspartiets forslag her i dag. Vi mente altså, at der var et klart behov for en debat på området, og det ser vi så også, at man har støttet.

Jeg var inde på, og det står også i beslutningsforlaget, at under behandlingen af lovforslag nr. L 200 kom det klart frem, at der var enighed i Folketinget på tværs af partierne om, at der var behov for en debat, og at der også var åbenhed over for en lempelse af adoptionslovgivningen.

Forslagsstillerne er naturligvis godt klar over, at der er nedsat dette udvalg, som vi har drøftet, og som vi nu har fået konstateret desværre ikke har haft et eneste møde endnu. Vi ønsker naturligvis at sætte skub i denne debat, og derfor har vi fremsat dette konkrete beslutningsforslag. Vi har alt for længe været vidne til dette tunge bureaukratiske system, amternes forskelsbehandling af de enkelte sager, mytedannelser, mistro og urimelig lange sagsbehandlingsforløb.

Der har været enkelte skrækhistorier – jeg tror, den radikale ordfører, hr. Elmquist, også var inde på det – som danner grundlag for den nuværende lov, f.eks. den, der hed Bremssagen fra 1975, hvor en overlæge og hans hustru ganske uanstændigt og uhyggeligt mishandlede og vanrøgtede fire adoptivbørn, hvoraf tre desværre afgik ved døden. Der er ingen tvivl om, at sådan noget er kuldegysende, men det må bare ikke være det, der skal danne grundlag for adoptionslovgivningen her i landet.

Beslutningsforlaget opfordrer altså i sin korthed til en smidiggørelse af disse regler om

aldersforskellen mellem adoptant og adoptivbarn, en smidiggørelse af reglerne om, hvor mange børn der kan adopteres af samme familie, og en styrkelse af adoptantens indflydelse på godkendelse af adoptivbarnet. Det er tilmed uhyre interessant, at de foreninger, der står bag disse adoptioner – det kunne være DANADOPT og Adoption og Samfund, der henholdsvis varetager børnenes og forældrenes tarv – selv opfordrer til en debat om lempelse og smidiggørelse af den gældende lovgivning og samtidig er talsmænd for, at adoptanten gives mere indflydelse, og jeg tænker her på rapporten fra 1995 fra de organisationer, hvori der er forslag om en reform.

Det, som vi i Fremskridtspartiet synes er paradoksalt, er, at mennesker, der selv er i stand til at føde de børn, de nu ønsker, ikke bliver set efter i sømmene, mens de personer, som ønsker at adoptere, skal igennem et nåleøje og langvarige undersøgelser, som dels tager måneder og op til flere år, dels ofte har resulteret i helt urimelige afgørelser. Det grundlæggende problem er, at man har stillet sig selv en umulig opgave, nemlig at vurdere forældreegnheden. Opgaven løses ikke, men i forsøget ødelægges mulighederne for en positiv start på adoptionsprocessen. Den problemfikserede kultur om godkendelsen skaber angst og usikkerhed. Det er ikke kunstigt at adoptere børn. Tværtimod er det en gammel traditionsrig og kulturelt indgroet løsning på et forældreløst barns problemer. Vi må tage konsekvensen, vi må give adoptanter de samme muligheder, den samme behandling, den samme prioritet og den samme respekt, som vi giver de par, der føder deres egne børn. Vi skal selvfølgelig sætte barnets tarv i centrum, vil jeg gerne sige til den radikale ordfører, dets fremtid og trivsel.

Det, Fremskridtspartiet vil tilstræbe, er, at de nuværende firkantede regler lempes, idet vi finder det urimeligt, at myndighederne i den grad vurderer ægtepars egnethed til at adoptere, og det viser sig da også, at ægtepar, der har været igennem denne meget strenge vurdering, føler sig klædt af til skindet af myndighederne. Deres hjem fotograferes udefra og indefra, de kommer til sundhedstest, psykolog, deres kærlighedsliv og privatøkonomi endevendes, og myndighederne bærer sig endda sådan ad, at det ene amt afviser et par som uegnede forældre, og et andet amt godkender det. Hvad er det for nogle kriterier, og hvad er det for en behandling af borgere, der i forvejen har det svært?

Adoption er ikke et problem; det er en mulighed. Den lovgivning, vi har i dag, blev til på et tidspunkt, hvor der var flere ansøgere end børn. Lovgivningen er baseret på en historisk situation, og der er ikke dokumentation for, at proceduren frasorterer ansøgere, der vil være uegnede som forældre. Der er en alt for forskellig og tilfældig sagsbehandling i de enkelte socialcentre. Lovgivningen bør rettes til, så den passer til de reelle behov og ønsker. Vi har i dag en lovgivning, der ud over at beskytte børnene også skal have til formål at medinddrage adoptanterne, så vi får fjernet det uigennemskuelige bureaukrati, hvor adoptanterne føler sig som kastebolde mellem de offentlige instanser.

Fremskridtspartiet mener, at vi skal have en ny målsætning og en ny lovgivning, der gør adoption til en attraktiv og god oplevelse, og som er i harmoni med det faktum, at adoption er en smuk og en god løsning på børns og forældres ønsker og behov. Ved at gå foran kan Danmark bane vejen for andre lande, både modtager- og afgiverlande, som vil støtte en sådan målsætning, og det vil resultere i, at flere børn får en væsentlig forbedring af deres liv, altså en løsning, der er til gavn for alle parter.

Jeg var glad for, at vi fik denne debat, der nu ser ud til at være afsluttet. Jeg er utrolig lykkelig for de positive meldinger, der er kommet hele vejen igennem, og jeg er naturligvis specielt glad for de partier, der har støttet beslutningsforslaget. Det gør jo, som også nogle af ordførerne sagde, at der sker noget og der kommer skub i det såkaldte udvalg, der er nedsat af regeringen, og dermed har vi nået en del. Jeg er faktisk, må jeg nok sige, helt sikker på, at det udvalg har forstået de signaler herfra i dag, som åbenbart ser ud til at have et flertal bag sig, og det gør så, at vi naturligvis vil tage hensyn til de enkelte ordførere, hvis de har noget, som skal indflettes i dette beslutningsforslag.

Der er ikke nogen, der har udtrykt, at de er utilfredse med noget af det, der nu ligger i forslaget, men er der noget, man ønsker indført, er vi naturligvis meget åbne over for det under udvalgsbehandlingen. Vi vil også tage hensyn til de eventuelle deputationer, der kommer, de indvendinger, der måtte være, og også til dem, der er imod forslaget; altså så vidt muligt tage hensyn til alle holdninger, således at det ikke bare bliver et flertal her i Tinget, der slutter op, men også, at forhåbentlig hele Folketinget er enigt i forslaget.

Jeg vil sige til de ordførere, der har været på talerstolen i dag, at det er sjældent, man kan konkludere, at der er flertal for et forslag fra Fremskridtspartiet, men ikke desto mindre kan man det netop i dag; ikke af hensyn til Fremskridtspartiet, det er fuldstændig ligeegyldigt med Fremskridtspartiet i denne sag, for det, det handler om for os, er naturligvis de børn, der vitterlig trænger til at blive adopteret, og så også de par, der er i den ulykkelige situation ikke selv at kunne få børn.

Så vi siger tak for de meldinger, der har været, og de pæne bemærkninger, i særdeleshed må jeg nok sige fra SF's ordfører, der var glad for netop at få skabt grundlag for, at der måske var større mulighed for, at det nedsatte udvalg blev færdig i god tid. Dermed har vi i hvert fald indtil nu nået meget, må jeg sige.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Man skal ikke tage glæden fra andre, og det vil jeg heller ikke gøre nu, og der skal ingen skår være i Fremskridtspartiets glæde. Jeg skal bare lige understrege, at det, vi også sagde til Fremskridtspartiet, var, at man i den forstand løb åbne døre ind, når man bad om at få vedtaget et forslag om, at der nu skulle laves en lov, der bl.a. sådan og sådan. Vi har så sagt alle sammen, at vi synes, det er en god idé, at der bliver lavet en lov sådan og sådan, og så siger ministeren, at man er i gang med at lave det arbejde.

Det, som jeg så vil rose Fremskridtspartiet, Adoption og Samfund og alle mulige andre, der har haft fat i det, for, er, at vi har fået sat skub i denne debat, der også har kørt offentligt i mange andre sammenhænge, og det synes jeg har været et glædeligt resultat. Vi skal ikke bruge den til så forfærdelig meget andet end nu at få sendt disse signaler af sted, men jeg tror ikke, vi skal vedtage forslaget, for det er altså lidt komisk at vedtage det, når vi nu har fået at vide, at arbejdet er i gang.

Vi kan jo lave en beretning eller et eller andet, hvad vi nu kan gøre, og stille nogle flere spørgsmål. Der er noget, der tyder på, at vi trænger til at få det belyst, og jeg tror faktisk, at vi måske er lidt mere uenige end som så, hvis vi kommer ned til f.eks. hele økonomidelen. Den er jo vigtig, vil jeg så sige til Fremskridtspartiet.

Hvorfor skal adoptivforældrene selv betale for alt, hvad der hører til? Det børnehjemsophold, der har været foruden alle de andre udgifter, skal de selv betale for. Hvorfor det? Og

det havde været dejligt, hvis Fremskridtspartiet var gået op og havde sagt – men så var jeg altså nok også faldet ned af stolen – at det er en samfundsopgave; det skal folk selvfølgelig ikke betale for selv, og Fremskridtspartiet vil støtte med arme og ben, at det bliver statskassen, der dækker disse udgifter f.eks.

For der er altså en række uløste problemer i denne sag, og jeg tror, at Fremskridtspartiet er enig i, at der er meget store økonomiske uligheder, og at det er urimeligt; men hvad vi gør ved dem, det er en anden side af sagen.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Til fru Margrete Auken: Jeg sagde netop i mine afsluttende bemærkninger, at vi under udvalgsbehandlingen er åbne over for alle de meldinger, der er kommet her i dag, og at vi ikke vil afvise noget på forhånd.

Jeg vil så sige, at det kendskab, jeg har netop til dette område, naturligvis er ud fra de bekendte, jeg har, der har været i en situation, hvor de skulle adoptere børn. De siger, at det med børn kan man ikke gøre op i penge. Selvfølgelig koster det, men i forhold til det at få et barn, er der altså nogle andre ting, påstår de, man så må spare på for at få disse børn. Jeg siger bare, hvad de mener, de to par, jeg kender. Og det synes jeg er en god indfaldsvinkel: at man netop ikke skal se på økonomien i denne sag, for jeg tror, at alle, der vitterlig ønsker sig et adoptivbarn, også får det, uanset hvordan og hvorledes tilfældet er. Men vi vil gerne kigge også på det aspekt, det lover vi helt sikkert.

Netop de aspekter, fru Margrete Auken fremdrog her, gør, at man kan være betænkelig ved, om regeringen også når det, den har stået og lovet her i dag. Det har vi jo set tidligere, og derfor siger jeg – godt nok må man erkende, at det ikke er et hurtigtarbejdende udvalg; nogle vil måske sige, det er hurtigt i forhold til, hvad regeringen normalt arbejder med – at vi ikke kan være sikre på dette her. Jeg er glad for, at der er et flertal, der har udtrykt, at de støtter forslaget. Og dermed kan vi jo ikke bare lade det falde, vil jeg sige til fru Margrete Auken, for der er jo åbenbart et flertal, der støtter dette forslag.

Lad os nu prøve under udvalgsbehandlingen at tage hensyn til de indvendinger, der har været, også med hensyn til ekstra tilførsel af penge til forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 229: Forslag til lov om projektering af udbygning af Frederikssundsbanen m.v.

Af trafikministeren (Jan Trøjborg).
(Fremsat 27/3 96).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Søren Hansen (S):

Der burde allerede nu køre tog med 10-minutters-drift mellem Ballerup og Frederikssund, og der burde være stationer etableret ved Måløv, Ølstykke og Rørbæk. Men det er der som bekendt ikke. Der køres på enkeltspor, og der standses ikke de pågældende steder. Det bør der hurtigst muligt gøres noget ved, og derfor er det så udmærket, at vi har fået dette lovforslag om projektering af banen forelagt.

Det er jo om denne banestrækning, at der har været lidt uenighed om omkostningerne, for nu at sige det mildt. Derfor synes jeg, det er fornuftigt, at ministeren i lovforslaget har indarbejdet et forslag om, at en uvildig instans kan gå ind og sammen med DSB være med til at forberede denne sag, så det kan gøres så hurtigt som muligt og så godt som muligt. Og på denne baggrund kan vi tilslutte os det meget fornuftige lovforslag.

Svend Heiselberg (V):

Efter 20 års ventetid finder vi i Venstre, at tiden er inde til, at vi sætter projekteringen af Frederikssundsbanen i gang som foreslået af ministeren, således at vi i foråret 1997 kan få vedtaget